

VÁLEČNÍK

STARÁ FLOTILA 2

NICK WEBB

FANTOM Print
2019

Copyright © 2015 Nick Webb
Cover © Tom Edwards
Translation © Jakub Mařík

ISBN 978-80-7594-046-9

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

NOVÝ DUBLIN, SEKTOR EYRE PLANETÁRNÍ VELÍCÍ CENTRUM

Guvernér Wolfram si nervózně mnul ruce. Na lesklém čele se mu perlil pot, ale on se s jeho otíráním neobtěžoval. Energii z klimatizace a dalších luxusních věcí bylo třeba odklonit do důležitějších systémů jako orbitální plazmová děla.

Roj přicházel.

A rychle, pomyslel si při pohledu na velké tečky na taktické mapě, z nichž každá zastupovala masivní mateřskou loď Roje plnou tisíců letounů a rychle se přibližující k obranným zařízením ve vnitřním systému.

„Už se ozval CENTCOM?“ vyštěkl na admirála Azbilla, který s hloučkem svých komandérů postával u taktické stanice.

Podle křečovitého úsměvu a svráštěného čela šlo hned poznat, jak moc je admirál podrážděný. „Ne, pane. Metaprostorový nouzový signál jsme vyslali teprve před hodinou. Odpověď očekáváme každou chvíli,“ informoval guvernéra, než se vrátil ke koordinování obranné flotily Nového Dublinu.

Wolfram pokýval hlavou a otočil se zpátky k obrazovce. Deset lodí. Deset. Flotila, která před dvěma měsíci napadla Zemi, měla také deset lodí, kdy první vlnu šesti plavidel

následovala další čtyři. Protože Roj v té bitvě zjistil, že se Země umí bránit, posílal od té doby jen malé útočné skupiny. Dvě lodě tady, tři lodě támhle, cílem vždy jen malá kolonie nebo okrajový svět, kde mohli dosáhnout jistého rychlého vítězství a pak se rychle stáhnout do svého domovského systému.

Nový Dublin se však na periferii nenacházel a deset lodí znamenalo, že to myslí vážně.

Guvernér Wolfram si znovu promnul ruce a sledoval, jak poslední obranná stanice napůl cesty k nejbližší planetě – pár automatických laserových věží umístěných na asteroidu obíhajícímu centrální hvězdu, mizí z taktické obrazovky a shluk velkých teček pokračuje k Novému Dublinu.

Budou tu za méně než hodinu.

Neměli žádnou naději. Pokud CETCOM jejich nouzový metaprostorový signál přijal teprve teď, na vyslání posíl už bude pozdě. Žádné město na Novém Dublinu nemohlo přežít útok deseti rojových lodí. Planetární obranná flotila se s nimi prostě nemohla měřit.

Guvernér se často divil, proč se Roj k planetě přibližuje konvenčními inerciálními tryskami, místo aby celou soustavu překonali jedním k-skokem. Admirál Azbill, velitel sil IDF na Novém Dublinu, ho však ujistil, že to v žádném případě není zapříčiněné nějakým technickým nedostatkem na straně Roje. Ne, podle něj tím chtěli mezi své oběti zasít strach. Ať o jejich příchodu vědí celé hodiny. Ať se vaří ve vlastní šťávě s vědomím, že jejich konec je velmi, velmi blízko. Ať svou zběsilou snahou něco dělat vyděsí celou populaci a vyvolají co největší zmatek a paniku dřív, než Roj konečně dorazí.

Proč to Roj dělal? Proč jim na tom záleželo? To nikdo nevěděl. Guvernérovi Wolframovi se zdálo, že o Roji neví nikdo nic.

VÁLEČNÍK

Jak mohli bojovat s nepřítelem, o kterém nic nevědí?

Když se na taktické obrazovce náhle objevila nová tečka, jen sto tisíc kilometrů daleko od Nového Dublinu, guvernérovi se z tváře vytratila všechna krev. Zatraceně. Roj možná změnil taktiku. Poslali snad válečnou loď napřed, aby je načala, než dorazí hlavní flotila?

Nová tečka se příšerně rychle blížila k nízké orbitě.

Plavidlo muselo být obrovské. Energie, která z něj vycházela, naznačovala, že nabíjí zbraně a připravuje se na boj. Wolframovi se sevřel žaludek. Vypadalo to, že konec přijde rychleji, než čekal.

Náhle se ozvalo zavýsknutí. Wolfram otočil hlavu k důstojníkovi, který nadšeně bouchal do své stanice. Do své komunikační stanice.

„Admirále, to je *Warrior*! To je Granger!“

Ve tváři admirála Azbilla se objevil výraz, který guvernér u unaveného velitele neviděl už hodně dlouho. Naděje.

„Skvělé,“ poznamenal tiše Wolfram. „To dokázal tak rychle shromáždit útočnou flotilu? A kde jsou ostatní lodě?“

Admirál Azbill jen pokrčil rameny. „Spojte se s ním.“

O chvíli později komunikační důstojník pokýval hlavou. „Můžete mluvit, admirále. Máme i video.“

„Tady je admirál Azbill z planetárního velitelství Nového Dublinu. To jste vy, kapitáne Grangere?“

Na obrazovce se objevil starší muž s obličejem plným vrásek a tmavými vaky pod očima. Navzdory vráskám, jizvám a nepřehlédnutelným známkám, že poslední měsíce strávil v boji, se Granger usmíval.

„Rád vás vidím, admirále Azbille. Chápu to dobře, že by se vám hodila pomoc?“

Admirál Azbill se nevesele zasmál. „Ano, dalo by se to tak říct.“

Grangerův úsměv se rozšířil. „No, v tom případě by-

chom měli začít. Rád bych k vám dolů poslal někoho od nás, aby pomáhal koordinovat vaše operace s *Warriorem*. Předpokládám, že vaše obranná flotila se už shromáždila. Budeme je potřebovat.“

Azbill zaváhal. „Kapitáne, kde je vaše flotila? Přiletí hned za vámi?“

Granger zavrtěl hlavou, ale jeho úsměv se přesto prohloubil. Guvernér Wolframovi se sevřel žaludek. *Žádná flotila?*

„Roj nám dnes dává zabrat. Tři různé nájezdy. Já svou flotilu poslal do sektoru Johannesburg, aby se tam postarala o čtyři mateřské lodě, a admirál Zingano vzal flotilu ze Sluneční soustavy a osobně řeší útok na soustavu Centauri.“

Azbill ztuhl. „Pane, chápu to dobře, že jste tu jen vy? Nikdo další nedorazí?“ Wolframovi připadalo divné, že admirál oslovuje kapitána pane. To se opravdu ve flotile těšil tak velké úctě? Granger se během posledních dvou měsíců stal téměř legendou, když odrážel jednu invazi za druhou. Ten chlap měl na boj s Rojem talent.

A pak tu byl ten návrat z mrtvých a zmizení jeho předchozí lodě *Constitution*. Kamery na satelitech to tehdy přenášely na celou Zemi. *Constitution* narazila do singularity, čímž zničila tři mateřské lodě Roje, krátce zmizela a pak se znovu objevila na prudkém sestupu do atmosféry.

„Přesně tak, admirále. Je tu jen *Warrior*.“

V doposud rušném velicím centru se rozhostilo ticho. Wolfram slyšel, jak si za ním jeden z důstojníků nervózně odkašlal. *Jedna loď? Jedna loď proti deseti mateřským loďm Roje? Ten chlap se zbláznil!*

„Kapitáne Grangere, to má být vtip?“ Admirál Azbill začínal být nervózní. „V zájmu nás všech doufám, že vaše flotila brzy přiletí. Pokud vás CENTCOM neinformoval, máme tu deset mateřských lodí Roje. *Deset*.“

VÁLEČNÍK

Granger se lehce naklonil ke kameře. „Já nežertuji, Azbille. Oni sice mají deset mateřských lodí, ale my máme celou obrannou flotilu planety, *ISS Warrior*... a mě.“ Guvernérovi Wolframovi málem uteklo, když na ně Granger mrkl. Ten chlap měl styl. A odvalu. „Řekl bych, že šance jsou vyrovnané.“

2.

NOVÝ DUBLIN, SEKTOR EYRE MŮSTEK ISS WARRIOR

Kapitán Granger kývl na komunikačního důstojníka, aby ukončil spojení, a otočil se ve svém křesle k Proctorové.

„Jste připravená, komandéře?“

Proctorová přikývla a zvedla se k odchodu. „Hned tam dolů letím.“

Grangera vždy trápilo, když odcházela. Bojovat bez Proctorové bylo jako boxovat s jednou rukou svázanou za zády. Potřeboval však koordinovat své akce s místní flotilou a o to se mohla postarat jen ona. Proctorová problémy řešila vždy rychle a efektivně a spolu s ním měla s Rojem nejvíc zkušeností. Její schopnosti se nejlépe uplatní při řízení planetární obrany.

„Mohlo by to proběhnout jako u Tau Ceti,“ poznamenal Granger, když se otočil zpátky ke své stanici. „Roj ani nevěděl, co je dostalo.“

Proctorová se zastavila u dveří. „Kapitáne, těžko to bude stejné jako u Tau Ceti. Tam jsme bojovali se čtyřmi loděmi a tady se jich blíží *deset*.“

„Ale Nový Dublin má mnohem lepší obrannou flotilu než Tau Ceti.“

„Pravda,“ uznala.

VÁLEČNÍK

Granger se podíval na taktickou obrazovku a pokynul poručíku Diazovi, svému taktickému důstojníkovi, aby se k němu připojil. „Žádný strach, komandéře. Ti parchanti ani netuší, co je čeká. Zítra touhle dobou už budeme plánovat operaci Válečná sekera.“

Proctorová před odchodem u dveří chvíli zaváhala. Granger věděl, co by mu nejraději řekla. *Nebud'te tak namyšlený, Time*. Podobně ho v posledních týdnech varovala několikrát. Myslela si, že je příliš sebevědomý.

Pravdou bylo, že se tak cítil. Překypoval sebevědomím a věděl, prostě *věděl*, že ty parchanty rozdrťí. Věděl to od chvíle, co se probral na rameni Proctorové, když ho vynášela ze strojovny *Constitution*, která v plamenech klešala do zemské atmosféry. Věděl to od chvíle, co zmizela rakovina.

Věděl to od těch tří chybějících dní. Nebo patnácti sekund, záleželo jen na vás, jak jste se na to dívali.

Zázračné okolnosti a skutečnost, že prakticky jen s Proctorovou zachránili Zemi, mu dodala jistotu, že budou v pořádku. Přežijí to a vyhrají tak přesvědčivě, že už si na ně Roj buď nikdy netroufne, nebo ho zdecimují tak krutě, že to bude hraničit s genocidou. Grangerovi to nevadilo. Ten nejasný pocit, ten hlas vzadu v hlavě mu dodával sebevědomí.

Granger se tím nijak netajil, naopak se ochotně naparoval. Jeho posádka to milovala. Potřebovala to. Toužila po tom. Po odvrácení invaze na Zemi Granger získal – a hýčkal si ho – téměř legendární status. *Hrdina Země*. Ukázalo se, že když se podle té legendy chová, jeho posádka to vybičuje k nadlidským výkonům. Hrál pro ně svou roli. Chtěli hrdinu? V tom případě jim ho dá, pokud tím zajistí porážku Roje a záchranu lidstva.

„Kormidelníku, hlášení.“

Podporučík Prince, jehož zarudlou tvář ještě nedávno za-

krývaly obvazy kvůli těžkým popáleninám, které utrpěl minulý týden v bitvě s Rojem, naklonil hlavu. „Vstupujeme na nízkou orbitu. Až sem Roj dorazí, budeme se zrovna nacházet na okraji horizontu, pane.“

„Perfektní.“ Granger se podíval do strany. „Taktický?“

„Všechna EM děla jsou nabitá a připravená.“

„Nějaké potíže s těmi novými, které nám nainstalovali při poslední údržbě?“

IDF *Warriora* vybavilo více jak stovkou nových elektromagnetických děl, čímž zdvojnásobilo jeho palebnou sílu. To také znamenalo dalších pět set nových členů posádky, o které si teď Granger musel dělat starosti, ale za to posílení to stálo.

„Hodnoty ve všech energetických vedeních jsou v normě. Vypadá to, že komandér Scottová je má všechny pod kontrolou.“

Z reproduktorů zaduněl ženský hlas. „Kapitáne, moje děťátko je připravené. Dobře se o ni starejte, jinak budu zítra pěkně nevrlá.“

My o vlku. Granger si odkašlal a zvedl hlavu. „Děkuji, komandéře Scottová. Vaše dítě je i mým dítětem.“

„Pane?“ Granger z jejího hlasu slyšel usklíbnutí. „Já jsem vdaná žena.“

„Za loď se vdát nemůžete, Rayno. Granger konec.“ Usmál se a poplácal komunikátor. Pak se podíval na nového komunikačního důstojníka, mladíka, který přišel přímo z Akademie. Podporučík Prucha, nejlepší ve své třídě. „Už je Proctorová dole?“

Prucha zkontroloval svou konzoli a přikývl. „Právě dorazila.“

„Dobře. Informujte mě, až ty systémy propojíte, ať už se můžeme dát do práce.“

Granger zkontroloval operační obrazovku, aby se ujistil,

VÁLEČNÍK

že jsou všechna oddělení připravená na boj. Zbývalo zkontrolovat posledního velícího důstojníka.

Jako by ho slyšel, z reproduktoru se ozval hlas s patricijským britským přízvukem. „Kapitáne Grangere, všechny letouny jsou připravené.“

„Všech čtyři sta? Stále mě udivuje, že jste jich tam dokázal naskládat tolik, komandére Pierci.“

CAGův uklidňující hlas se nepatrně zachvěl. „Zoufalství je otcem geniality, pane.“ Komandér Pierce krátce zaváhal. „Vypustíme je tentokrát *všechny*?“

Komandér Pierce byl nejlepší CAG, se kterým kdy Granger sloužil, ale stále se zcela nevzpamatoval ze smrti svého otce, který velel britské válečné lodi během prvního střetu s invazní flotilou Roje. Nebo snad šlo o něco hlubšího? Nedokázal snad komandér žít s tím, že ztrácí piloty? Granger díky kapitánské funkci věděl, že to není nic snadného, protože o několik lidí přicházeli v každém střetnutí s Rojem. Letecká akademie je skoro nestíhala doplňovat. Granger Piercovy obavy chápal.

Na váhavost však nebyl čas. „Všechny letouny, komandére. Bude to problém?“

Krátké ticho na druhém konci linky. „Ne, pane. Všechny letouny hlásí, že jsou připravené.“

„Dobře. Granger konec.“ Granger vypnul komunikátor a sevřel opěrky sedadla, aby uvolnil narůstající napětí. Hrát před svou posádkou chvástajícího se hrdinu byla jedna věc, ale přesvědčit sám sebe, že následující bitva bude jen procházkou parkem, bylo něco úplně jiného. Tohle bude jeho životní bitva, a přestože si byl Granger jistý, že ji *Warrior* přežije, zároveň věděl, že jeho posádce se ztráty nevyhnou. Zemře spousta lidí, na lodi i na Novém Dublinu. Válka byla vždy peklo a moderní vesmírná válka přinesla ohnivé brutální peklo epických rozměrů.

Minuty ubíhaly. Granger se zaměštnával posledními přípravami na nadcházející bitvu, ale šlo jen o detaily. Byli připravení. Zbraně odjištěné, rakety v odpalovacích šachtách a lasery nabité – potřebovali jen cíl.

„Pane! Právě obléáme planetu. Vizuální kontakt s flotilou Roje.“

„Doufám, Shelby, že jsi měla dost času,“ odtušil polohlasně Granger.

Poručík Diaz zamžoural na obrazovku a pak dívoce zamával na Grangera. „Pane, detekuji *třináct* mateřských lodí!“
Třináct?! Sakra.

3.

NOVÝ DUBLIN, SEKTOR EYRE PLANETÁRNÍ VELÍCÍ CENTRUM

Proctorová ze sklápějící se rampy raketoplánu seskočila hned, jak to bylo bezpečné, proběhla kolem komandéra, který ji měl přivítat, a spěchala do velícího centra. To jí poradil Granger. Svým jednáním jim měla ukázat, kdo tu velí a čí rozkazy budou poslouchat. Nevadilo, že netuší, kde velící centrum je.

„Komandére Proctorová!“ zavolal za ní čekající komandér. Byl to menší muž s příliš těsnou uniformou, který tvrdohlavě nosil své staré oblečení z doby, než přibral dvacet kilo.

„Prosím, komandére, zkuste se mnou držet krok,“ odvětila Proctorová, aniž by se otočila nebo zpomalila. Potřebovala, aby ji dohnal, protože neznala cestu, ale čekat na něj nemínila.

Komandér zafuněl, zrychlil do běhu a srovnal s ní krok. „Komandére Proctorová, proč CENTCOM poslal jen *Warriora*?“

Proctorová se na něj podívala a povytáhla obočí. „CENTCOM ve skutečnosti chtěl s *Warriorem* poslat celou bojovou skupinu. Kapitán Granger je přesvědčil, aby to nedělali.“ Málem se zasmála, jak moc komandérovi poklesla brada. Pokračovala v běhu, dokud nenarazili na T křížovátku, kde musela počkat, až jí komandér ukáže směr.

„Ale... proč?“

Proctorová zahlédla ukazatel k velicímu centru, a protože už jeho radu nepotřebovala, znovu zrychlila. „Dva důvody a admirál Azbill už o nich ví. Kapitán měl pocit, že bojovou skupinu potřebují v sektoru Johannesburg, a navíc si je jistý, že *Warrior* spolu s flotilou Nového Dublinu hrozbu zvládnou.“

„Ale... ale to je šílené!“ Komandérova tlustá tvář zrudla, buď kvůli běhu, nebo šoku z toho, co mu právě řekla.

„Šílené? To je možné. Zjistíte, že Grangerova taktika je poslední dobou trochu... nekonvenční. Je však efektivní a naše šance vypadají velmi dobře.“

„A jak byste ty šance popsala vy?“

Prošli dveřmi velitelského centra, které se otevřely právě včas, aby do nich nevrazili.

„Hmm, pětadvacet procent? Třicet? Těžko říct.“

Samozřejmě žertovala, ale výraz hrůzy v komandérově brunátné tváři byl k nezaplacení. Ve skutečnosti byly jejich šance mnohem vyšší. Padesát na padesát, jak řekl Granger. Jenže kapitán měl v posledních pár měsících neskutečné štěstí. Možná je čekala bitva, kde mu nakonec dojde.

Admirál Azbill ji přivítal přikývnutím. „Komandéře Proctorová.“ Přestože z něj vyzařovalo sebevědomí, jak se od staršího důstojníka očekávalo, Proctorová na něm viděla několik příznaků skryvaného stresu. Mžoural a očima těkal mezi ní a obrazovkou na stěně. Tohle bylo nad jeho síly a on to věděl, ale nemínil to přiznat. To by mohl být problém. Pokud to mají zvládnout, Proctorová potřebovala velitelské pravomoci a on mohl být ten typ, co si postaví hlavu.

Proctorová si ho změřila pohledem. Kariérní IDF důstojník. Pravděpodobně si svých deset let odsloužil za stolem ve starém velitelství v Miami, až po uši zavrtaný v byrokracii.

„Admirále Abzille, je mi ctí tady být. Kapitán Granger o vás mluví s velkým uznáním. Požádal mě, abych koordino-

VÁLEČNÍK

vala akce *Warriora* s vaší flotilou. Zkušenosti, které jsme v bojích s Rojem získali, nejlépe uplatním, když budu přímo tady.“ Ona sama si to v duchu překládala jako *Granger mě požádal, abych sem přišla a převzala vaši flotilu, abyste nám, řečeno Grangerovými slovy, nepodělal vítězství a všechny nás nezabil.*

„Komandéře, na co si to sakra Granger hraje? Proti té flotile nemáme šanci a on to ví. Právě jsme zaměřili další tři plavidla, která se k těm deseti připojila, a CENTCOM nám jako posilu pošle jednu loď?“ Admirál s neskrývaným pobouřením zamával rukama.

Samozřejmě měl naprostou pravdu. Bylo to šílené. Aby odrazili tak velký útok Roje, měli přiletět s celou flotilou. Tu však riskovat nemohli. Záležela na tom operace Válečná sekera. Pokud měl Granger pravdu, ten plán s hrozbou Roje skončuje. Jen ještě museli přežít několik měsíců, než ho budou moct uskutečnit.

„Admirále Azbille, já vaše obavy chápu a sdílím, ale můžete mi věřit, že to zvládneme. Jen mi tady dole předejte velitelskou pravomoc, a než dnešní den skončí, budeme si připíjet v místním baru.“

Admirál přimhouřil oči a Proctorová cítila, jak v něm vzpověl vztek. „*Komandéře Proctorová –*“

Proctorová zvedla ruce. „Dobře, ponechejte si velení. Jen vás prosím, dovolte mi koordinovat vaše síly s *Warriorem* a já vám slibuji, že vyhrájeme.“ Chvíli se odmlčela a sledovala okolní důstojníky. Byli zoufalí. Na svých obrazovkách viděli smrt – třináct teček, které se k jejich pozici blížily tak rychle, že nebyl čas na přípravu efektivní obrany. Potřebovali naději. Potřebovali na své straně legendu. *Hrdinu Země.* „Kapitán Granger *slibuje*, že vyhrájeme. Věřte mi, být to kdokoliv jiný, radila bych vám co nejrychlejší útěk. Granger však není žádný odepsaný flotilní kapitán. On je génius. Pokud nás někdo může zachránit, tak on.“

Ta slova jí v puse připadala prázdná a zvětralá. Granger byl jen člověk, který dělal chyby a špatná rozhodnutí stejně jako všichni ostatní v místnosti. To však oni slyšet nepotřebovali. Oni to slyšet nechtěli.

Navíc Granger byl chytrý. Byl to ten nejmazanější starý parchant, jakého znala.

Admirál Azbill přikývl. „Dobře. Já si ponechám velení, ale vy všichni budete dělat, co vám řekne ona.“ Admirál kývl na důstojníky rozeseté u stanic ve velícím centru. Pak se otočil zpátky k Proctorové a ukázal na velitelskou stanicí. „Po vás, komandére.“

Proctorová nemarnila čas. „Nařídte třem svým lodím v obranné linii, aby provedly přímý útok na nepřátelskou flotilu. Plná rychlost, zbraně nastavené na maximální rozptyl. Zaměřte se na jejich vedoucí loď. EM dělá proti plášti a lasery na poškozená místa.“

Podporučíci u komunikační stanice začali okamžitě mluvit do mikrofonů a předávali rozkazy planetární obraně. Admirál Azbill kývl ke komunikační stanici, jako by potvrzoval její rozkaz, a pak přistoupil k Proctorové. „Komandére... tři lodě? Oni je zničí.“

Proctorová pevně sevřela rty. „Možná ne, ale je to součást strategie. Nejenže tím vedoucí loď načnou pro *Warriora*, ale také to poslouží jako klamný výpad. Už dva měsíce Roj zpracováváme, aby od nás očekával jistou strategii. Nabízíme mu vzory, které má vidět a adaptovat se na ně.“

Admirál Azbill ztišil hlas. „Vy vedete psychologickou válku s mimozemšťany, o kterých nic nevíme?“

„Právě naopak, admirále. Něco velmi důležitého o nich už víme.“

„A to je?“

Proctorová na něj mrkla a se šibeničním humorem dodala: „Že nás chtějí všechny zabít. Za každou cenu.“

4.

NOVÝ DUBLIN, SEKTOR EYRE MŮSTEK ISS WARRIOR

Třináct lodí.

Protože si uvědomoval, že všechny hlavy jsou otočené jeho směrem a všichni bedlivě sledují jeho reakce, Granger potlačil strach a přinutil se k úsměvu. Pomalu se postavil a sepnul ruce za zády. Klidně a vyrovnaně. *Zahraj to divadlo pořádně, Grangere.*

„Dobře. Další tři lodě, ze kterých vymlátíme duši. Plný tah, podporučíku. Přiblížíme se maximální rychlostí. Buďte připravený provést manévr Granger Jedna.“

Všichni se otočili zpátky ke stanicím. Granger cítil, jak místnost pulzuje energií. Jeho posádka byla disciplinovaná a ukázkově spolupracovala.

„Už se ozvala Proctorová?“ Granger se podíval na velitelskou konzoli a hledal náznaky, že se obranná flotila Nového Dublinu řídí rozkazy jeho první důstojnice.

„Ano, pane. Tři lodě z Nového Dublinu útočí na flotilu Roje. Minuta do střetu.“

Granger přikývl. Dobře. Proctorová měla situaci na povrchu pod kontrolou. Teď se musel ujistit, že jejich oběť nebude nadarmo. „Za jak dlouho budou v maximálním dostřelu?“

„Nepřítel bude na dostřel za sedmdesát sekund,“ odpověděl Diaz.

„Připravte se zahájit palbu,“ rozkázal Granger, než se znovu posadil.

„Rozkaz, pane.“

Granger se podíval hodiny. Zbývalo šedesát sekund.

Padesát.

Čtyřicet.

Měl by pronést další povzbuzující projev? Vzhledem k tomu, že bývaly stručné, by to stihnout mohl. Ne, oni už byli připravení. Měl by ještě rychle překontrolovat připravenost dělostřelců? Ne, zbývalo jen pouhých třicet sekund a kontrola by zabrala minimálně pět minut.

Dvacet sekund.

Flotila Roje se na obrazovkách začala zaostřovat, z rozpičelovaných skvrn se stali hroziví behemoti, kteří z trupů vypouštěli tisíce letounů.

„Lodě z Nového Dublinu se střetly s Rojem, pane.“

Granger sledoval, jak trojice obětních beránek vletěla mezi mimozemská plavidla a přinutila Roj zastavit postup k Novému Dublinu, než se vypořádá s obránci.

Přestože byli obránci vybaveni novým iridiovým plátováním a vylepšenou chytrou ocelí – ta po zresetování modulačních frekvencí, které se Roji před prvním útokem na Zemi nějak podařilo rozluštit, fungovala mnohem lépe – zbraně Roje si na nich vybíraly krutou daň a jeden z křižníků vybuchl v nepříjemně jasné explozi.

„Jsou v dostřelu, pane.“

„Palte.“

V každém elektromagnetickém dělu na *Warriorovi* se zablýsklo, když z trupu vyletěly stovky vysokorychlostních projektilů a udeřily do nejbližší lodi Roje. Obrazovka zapulzovala jasnými explozemi, když střely zasáhly ma-

teřskou loď a z proraženého trupu začaly vyletovat trosky a oheň.

„Změna cíle. EM děla ať se soustředí na další loď. Lasery se zaměří na díry v té první.“

„Ano, pane,“ odpověděl od taktické stanice poručík Diaz, než začal provádět nové rozkazy.

Granger se podíval na hodiny a trhl sebou, že téměř nastal čas jejich prvního obletu. *Warrior* sebou škubal a sténal, zatímco flotila Roje pochopila, že bude brzy napadena z jiného vektoru. Granger na obrazovce sledoval zvětšující se nepřátelská plavidla, která se náhle začala znovu zmenšovat, když *Warrior* proletěl kolem zuřící bitvy.

Warrior ještě párkrát zasténal, rojové lodě na něj několikrát vystřelily – obrazovka zaplála odpudivou zelení pokaždé, když smrtící paprsky zasáhly trup – a pak mateřské lodě z obrazovky úplně zmizely, ztratily se za horizontem, zatímco *Warrior* pokračoval v šíleně rychlém obletu Nového Dublinu.

„Dobře, první průlet máme za sebou,“ řekl Granger, než se otočil k navigátorům. „Za jak dlouho dojde k druhému?“

„Při současné rychlosti za šest minut.“

To nestačilo. Plán počítal s deseti loděmi, ne se třinácti. „Zvyšte tah v záďových tryskách na jedno gé.“

Podporučík Prince se ve svém sedadle otočil a s povytaženým obočím se na něj podíval. „Ale pane, to by vyžadovalo zvyšování tahu radiálně vůči planetě. Bezpečný limit tak překročíme za necelé tři minuty.“

„Slyšel jste mě, podporučíku.“

Hluboko pod pláty podlahy se ozvalo zasténání, jak *Warrior* vzdoroval zvyšujícímu se gravitačnímu přetížení. Granger položil dlaň na konzoli. *Warrior* nebyl *Constitution*, ale vyrovnal se jí. A přestože to připouštěl nerad, díky důkladné přestavbě po bitvě o Zemi byl i mnohem lepší.

„ETA tři minuty, pane.“

„A Roj? Vrátili se na původní kurz?“

Podporučík Diamond prostudoval data ze senzorů. „Ano, pane. První tři lodě byly zničeny, ale druhá vlna už přechází do útoku.“

Granger zapudil prázdnotu, kterou cítil v žaludku. Na výčitky a provinilost nebyl čas. Záleželo jen na přežití. Teprve až přežijí, budou si moci dovolit luxus, jakým byly pocity.

„Upravte náš kurz. Chci se s nimi střetnout přímo.“

Grangerovy prsty poklepáváním odpočítávaly sekundy. Na obrazovce se poklidně otáčela planeta, poklidná a nevšímavá ke zkáze a krveprolití, ke kterým docházelo nad její atmosférou. Nový Dublin byl nesporně krásná planeta. Zelenomodrý svět zahalený mračny. Zajímalo by ho, proč Roj o tu planetu tak stojí, že proti nim vyslal *třináct* lodí. Planeta i celý sektor měly jen malou strategickou hodnotu. Nacházely se tu sice nějaké nerostné zdroje, ale nebylo jich o moc víc než na ostatních planetách. Nový Dublin se téměř nelišil od tří kolonií, které Roj dnes napadl, ale tahle flotila byla zdaleka největší. Co mu unikalo?

„Deset sekund,“ oznámil Prince.

Granger potřásl hlavou. Na luštění záhad bude čas později. Postará se o to.

„Palte.“

5.

NOVÝ DUBLIN, SEKTOR EYRE PLANETÁRNÍ VELÍCÍ CENTRUM

„Admirále Azbille, *Praxis*, *Harrier* a *Crenshaw* hlásí, že se střetly s Rojem!“ zavolal důstojník od taktické stanice

Azbill svažil obočí. „Kde je *Warrior*?“

Proctorová ukázala na taktickou mapu na velitelské stanici. „Podívejte se sám, admirále.“ *Warrior*, který letěl v zákrytu za horizontem Nového Dublinu, se bleskurychle blížil k zuřící bitvě. Letěl mnohem rychleji, než bylo v takové výšce obvyklé. „*Warrior* letí dvojnásobnou orbitální rychlostí. Na Roj udeří za pár sekund.“

Admirál se zamračil a ukázal na obrazovku, kde se invazní flotila krátce zastavila, aby se vypořádala s loděmi z Nového Dublinu. „Ale co bude s nimi?“

Jedna tečka zmizela a Azbill prudce odtáhl ruku.

„Pane, právě jsme ztratili *Praxis*!“

Azbill praštil do konzole. „Zatraceně, komandéře, na té lodi bylo pět set lidí!“

Znovu se ozval taktický důstojník. „*Harrier* hlásí narušení trupu. Moc dlouho už nevydrží. Třináct plavidel Roje je zcela obklíčilo.“ Důstojník napsal pár příkazů a záběry na velké obrazovce, která zabírala celou jednu stěnu velícího centra, nahradil přenos ze satelitu prolétajícího kolem bitevního pole.

Harrier a *Crenshaw* kličkovaly mezi masivními nepřátelskými plavidly a všechna jejich EM děla a lasery se zaměřovaly na mračno letounů z mateřských lodí, přesně jak jim nařídila Proctorová. Jejich úkolem bylo zdržovat i za cenu svých životů. Odváděli zatraceně dobrou práci. Flotila Roje zuřila jak nakopnutý úl.

„A je tady,“ zamumlala Proctorová.

Kamera v satelitu se natočila a zprava na obrazovku vletěl *Warrior*, všechna jeho děla chrlila oheň, když se divoce vrhl na mateřskou loď.

Proctorová se usmála. Mateřská loď dostávala pořádně zabrat. Na pravoboku se otevřely hluboké trhliny a celý bok krátce na to explodoval, když se lasery *Warriora* zaměřily na poškozená místa.

Do hledáčku *Warriora* se hned dostala druhá mateřská loď. *Warrior* na ni vypálil několik salv, než znovu zmizel za horizontem.

Admirál ztuhl, pusou měl chvíli otevřenou dokořán. „Poručíku, jaký je stav těch rojových lodí?“

„V první lodi nezaznamenávám žádnou aktivní energii,“ odpověděl poručík, když se poradil s konzolí. „U druhé došlo k energetickému selhání a těžkému poškození strukturální integrity. Stále však střílí na *Harriera*.“

O chvíli později satelitní kamera, než se jí bojiště ztratilo ze zorného pole, ukázala zbývající mateřské lodě, jak se v záplavě zelených antihmotových paprsků vrhají na *Harriera* a *Crenshawa*. *Harrier* explodoval a přenos vypadl.

„Dobře, jeden a půl nepřátelské lodě jsou mimo provoz.“ Azbill se podíval na Proctorovou. „Ale za cenu tří mých nejlepších lodí? Tři lodí, které jsme právě zahodili jako žrádlo pro děla? Vždyť na nich bylo víc jak patnáct set lidí!“

Proctorová před jeho pohledem neuhnula. „Ano, bylo zapotřebí tří lodí. Zkoušeli jsme proti nim posílat jednu, ale

VÁLEČNÍK

kvůli jedné se nezastaví. Ani dvě pro ně není dost. Zastaví se až kvůli třem lodím, a proto jich přesně tolik musíme obětovat, abychom my ostatní měli šanci bojovat.“

V místnosti se ozvalo několik šeptaných hovorů. Statistika byla nemilosrdná a hrozivá. Všichni však věděli, že má pravdu, protože nevyslovená historická fakta byla ještě horší. Před dvěma měsíci u Země ztratilo IDF víc jak třicet nejlepších lodí, než jednu mateřskou loď Roje alespoň škrábly.

Proctorová se otočila k taktické stanici. „Pošlete další tři lodě z obranné linie na nízké orbitě. Stejný kurz.“

Důstojníci u taktické stanice se zarazili a tázavě se podívali na zamračeného admirála Azbilla, který rozkaz potvrdil kývnutím.

„Jestli zemřou zbytečně, komandéře, tak –“

Kvílení sirény Proctorové zabránilo v ohrazení, co tím admirál Azbill myslel. Na nástěnné obrazovce se záběry z kamer jedné útočící lodi spatřila známý třpyt.

Roj začal vytvářet umělou kvantovou singularitu.

6.

NOVÝ DUBLIN, SEKTOR EYRE MŮSTEK ISS WARRIOR

Třpytivé koule, které se vznášely uprostřed invazní flotily, mohly znamenat jen jednu věc. Pro Grangera to však bylo to poslední, čím by si v této fázi bitvy lámal hlavu. „Komandéře Pierci, vypusťte všechny letky.“

„Rozkaz, pane.“

Granger se otočil k navigaci. „Podporučíku Princi, plný zpětný tah. Zpomalte nás před přímým střetem.“

Podporučík zadal příslušné příkazy a Granger cítil znepokojivě silné zakolísání vnitřního gravitačního pole, které se snažilo držet krok se setrvačností. Bylo to zvláštní. Během své krátké bitvy s rakovinou, kterou měl prohrát, cítil každou otočku i nepatrné škubnutí. Jeho tělo vědělo o každé změně rychlosti. Nádor nějak ovlivnil jeho rovnováhu, ale na oplátku mu umožnil vnímat i jinak nepostřehnutelné změny v pohybu lodě.

Když se uzdravil, zmizelo to.

Ale jak? Ta záhada zůstávala nevyřešena a upřímně řečeno neměl čas nad tím dumat. Teď určitě ne.

Zakvílela siréna a Granger si v duchu vyčínil, že se na chvíli ztratil v myšlenkách. Blikající světla na konzoli ho

VÁLEČNÍK

upozornila, že už jsou skoro na místě. „Všem dělostřelcům, připravte se na operaci Granger Dva.“

Podíval se na taktická data, která mu z planety posílala Proctorová. V duchu se pomodlil, aby svou část operace Granger Dva zvládla, a naposledy zkontroloval stav kondenzátorů.

Osmdesát pět procent. To bude stačit.

„Pane, kontakt s třinácti loděmi z Nového Dublinu. Opouštějí atmosféru a následují nás.“

Granger se usmál. *Dobrá práce, Proctorová.*

„Pokračujte v opouštění orbity a připravte se na můj rozkaz zahájit palbu.“

Sledoval, jak se tečky na senzorech zvětšují, a pak se obrazovka rozdělila a ukázala třináct křížníků z planetární obrany Nového Dublinu, které jako komety stoupaly atmosférou. Táhla se za nimi žhnoucí stopa z hořících plynů, když přešly na rychlost mnohem větší, než jaká byla považována za bezpečnou pro let v atmosféře. Granger odhadoval, že do deseti sekund budou všechny jejich externí zbraně k ničemu. Senzory, kamery a vše, co bylo upevněné na vnějším trupu, už muselo shořet.

Na tom však nezáleželo. Jedinou důležitou věcí byla oběť, kterou přinesou jejich posádky, a čeho tou obětí docílí.

„Podporučíku, upravte rychlost. Udržujte nás mezi Rojem a našimi chlapci dole.“

„Rozkaz, pane.“

Granger zvedl ruku, ukázal prstem na obrazovku a připravil se vydat rozkaz k palbě. Podíval se na taktickou mapu. Ještě pět sekund.

Tři.

Jedna.

„Palte.“

Všechna elektromagnetická děla zahájila palbu a vypus-

tila proti blížící se flotile bouří vysokorychlostních střel. Polovina rojových lodí palbu opětovala. Do *Warriora* se zabodl tucet zeleným paprsků. Loď se otřásla, pláty v podlaze vibrovaly.

„Brzděte, podporučíku!“ Granger se posadil a chytil opěrek křesla, ale pásy si nezapnul. Zvládne to jako kapitán staré námořní lodě, se kterou si pohazuje hurikán.

Warrior výrazně zpomalil a se všemi to trhlo dopředu, když jejich setrvačnost dohnala tu lodní. Za *Warriorem* letěla flotila Nového Dublinu, lodní trupy stále slabě rudě žhnuly po zničujícím průletu atmosférou, a jako kulky zrychlovala směrem k mateřským lodím Roje.

Zelené antihmotové paprsky zmizely a Granger si téměř dokázal představit zmatek, který ve flotile Roje zavládl, když se odnikud objevilo třináct lodí. Výraz v jejich tvářích musel být k nezaplacení – pokud tedy nějaké tváře měli.

Jak sakra vlastně vypadali? Byla to záhada a Granger věděl, že na to musí přijít, pokud chce nepřátelské mimozemšťany definitivně porazit. Museli být něco víc než jen hroudy zeleného slizu.

„Veškerá nepřátelská palba se teď soustředí na lodě z Nového Dublinu,“ hlásil poručík Diaz.

Stejně jim to nebude nic platné.

Granger sledoval, jak se třináct lodí přibližuje ke svým cílům. Zbývalo necelých sedm sekund. Křížníky dál zrychlovaly. Jeden explodoval pod soustředěnou palbou antihmotových paprsků. Pak další.

Každá loď – nebo její trosky – se přibližovala ke svému cíli a v porovnání s masivní mateřskými loděmi Roje vypadaly jako trpaslíci.

V komunikátoru zachraptěl hlas admirála Azbilla. „Raději by to mělo vyjít, Grangere. Ani rychlý sebevražedný nálet těžkým křížníkem nebude stačit, aby zničil mateřskou loď Roje.“

VÁLEČNÍK

„My se je zničit nesnažíme, admirále. Sledujte.“

Další dva těžké křižníky se rozletěly na hořící trosky, ale pro Roj už bylo příliš pozdě. Každý křižník našel svůj cíl. Narazily do plavidel Roje v mohutných explozích, které otráslly celou mateřskou loď. Když se vzala v úvahu velikost nepřátelských plavidel, výbuch nebyl příliš velký, ale na tom nezáleželo. Důležité bylo místo, kde je křižníky zasáhly.

„Poručíku?“ Granger se otočil k taktické stanici.

Diazovy oči těkaly mezi proudy dat, než přikývl. „Potvrzeno. Všechny hlavní hangáry letounů byly zničeny.“

Granger se opřel a usmál. „Komandére Pierci, vyšlete stíhače. Nejdřív se zbavte těch singularit a pak se postarejte o mateřské lodě. Admirále? Můžete vypustit zbytek flotily a pálit podle libosti.“

Ticho. Granger předpokládal, že admirál právě přemýšlí, jestli ho má proklít za ztrátu šestnácti největších lodí, nebo uznat, jak moc se jejich šance náhle zlepšily. „Ty lodě stále vypouštějí letouny, Grangere. Nechápu, čeho jste –“

Granger porušil protokol a přerušil ho. „Každá mateřská loď má několik hangárů, to je pravda, ale pětasedmdesát procent svých letounů přepravují v tom hlavním. Navíc tak velké narušení trupu vyřadí jejich obranu proti laserům a Roj je teď zranitelný všemi našimi zbraněmi. Beznadějná bitva se nyní trochu naklonila v náš prospěch, ale vyhraná stále není. Admirále, potřebujeme tu zbytek vaší flotily. Nejdřív se zaměřte na jejich zbraně a pak na poškozená místa.“

Další krátké ticho. „Dobře, Grangere. Azbill konec.“

Granger povytáhl obočí a otočil se zpátky k taktickému důstojníkovi. „Zaměřte každou díru lasery a palte. Uvařte ty hajzly zevnitř a pro jistotu tam pošlete i pár atomovek.“

„S potěšením, pane.“

NICK WEBB

Grangerův pohled se vrátil k velitelské konzoli a času, který zbýval k vypuštění první singularity. Méně než minuta. Ztraceně. A navíc jich vytvořili šest a každá z nich mohla kompletně zničit největší město na Novém Dublinu a každé městečko v okruhu několika set mil.

O singularity se však museli postarat stíhači.

7.

NOVÝ DUBLIN, SEKTOR EYRE NÍZKÁ ORBITA

Poručík Tyler „Ballsy“ Volz svůj stíhací letoun tlačil na hranici možností. Ranní kocovina už našťestí byla jen matnou vzpomínkou a on byl znovu připravený zabíjet. Čím víc jich zabije, tím líp.

Před ním se tyčily mateřské lodě, odporne a hroživé, a z míst, kde mívaly hlavní hangáry, do prostoru plivaly oheň a trosky. Kolem kolosů jako krvelačný hmyz létaly nepřátelské letouny, ale nebyť oběti třinácti křižníků, bylo by jich tam mnohem víc.

„Spacechamp, letíš za mnou, Pew-pew a Fodder budou na křídlech a připraví se doručit náš náklad.“ Volz se podíval na senzorovou mapu. „Nepřátelé jsou u nás za pět sekund. Připravte se.“

Než svou pozornost obrátil k nepřátelským letounům, Volz riskoval rychlý pohled na svého wingmana. Pew-pew, který nahradil jiného bezejmenného pilota, o kterého Volz přišel před týdnem, udržoval těsnou formaci i s velkým nákladem, který nesl pod křídly.

Tím nákladem byl ingot z pevného osmia. Měřil jen dva metry na délku a jeden na šířku, ale i tak měl dvakrát větší hmotnost než zbytek letounu. Právě díky své mase byl nej-

lepší obranou, kterou měli proti neskutečně ničivým singularitám Roje. Jeden ingot dokáže miniaturní černou díru uzavřít dřív, než ji budou moct vypálit na povrch, na *Warriora* nebo na cokoliv dalšího, na co Roj zaměřil.

Pew-pew v kokpitu krátce otočil hlavu a ukázal Volzovi vztyčený palec. Pak se ozval varovný signál, že nepřátelé už jsou na dostřel.

Byl čas.

V těsné formaci v mnohokrát nacvičovaném manévru všichni čtyři prudce klesli dolů, odklonili se ze svého vektoru a stočili k nejbližší singularitě. Střelbu mířící jejich směrem ignorovali.

„Pozor, Foddere, na třech hodinách!“ varoval Volz svého wingmana. Sám provedl prudkou otočku a snažil se setrást letoun, který se na něj přilepil. „Pew-pew, potřebuju pomoc –“ Než to stihl doříct, koutkem oka zahlédl tichou explozi.

„Už jsem se o něj postaral, Ballsy!“ zasmál se pilot a přidal zvuk, který mu zařídil jeho přezdívkou. Pokud někdo sestřelovat letouny raději než Volz, byl to Pew-pew.

Volz jen zabručel a znovu se soustředil na třpytivou singularitu. Byl to malý zázrak, jen o trochu větší než zrnko písku. Vířící světlo pohlcované hmoty singularitu zvětšilo na několik centimetrů a zářila tak jasně, že ji šlo vidět na desítky kilometrů daleko. Navzdory své malé velikosti si dokázala přitáhnout cokoliv, co se k ní přiblížilo na méně než jeden metr, a po pohlcení objektu se ještě zvětšila.

Právě k jedné z těch bestii Volz letěl. Podobná třpytivá koule spolkla Fishtail. Její skutečné jméno znal. Jessica Millerová. Dodnes měl noční můry, kde Fishtail padala do bezedné prázdnoty, ze které pak na něj křičel její hrůzou stažený obličej.

Byl v pokušení zrychlit a vletět do singularity. Fishtail to udělala, když jí to komandér Pierce nařídil. Granger jednou

VÁLEČNÍK

proletěl a dokázal se v pořádku vrátit. Pokud to zvládl kapitán, tak proč ne Fishtail? Zoufale potřeboval uvěřit, že je někde na druhé straně a čeká u svého ztroskotaného letounu, až si ji někdo vyzvedne.

„Ballsy, co to děláš?“ Hlas byl ženský. *Fishtail?*

Ne. Fishtail byla mrtvá. Mluvila na něj Spacechamp, která Volze a jeho náklad doprovázela k singularitě.

„Ballsy, zvedni to!“

Volz se díval přímo do pulzujícího světla. Téměř cítil sílicí přitažlivost, i když racionálnější část jeho mysli věděla, že to na tak velkou vzdálenost není možné. Přesto se k singularitě blížil znepokojivou rychlostí.

Proč by do ní neměl vletět? Proč by se ji neměl pokusit zachránit? Volz se podíval na fotku zastrčenou v přístrojové desce. Byl na ní malý kluk. *Její* syn. Chlapec v ruce držel malý model vesmírného stíhače, stejný model, ve kterém na smrt letěla jeho matka.

„Ballsy!“

Volz zavřel oči a stiskl odpalovací tlačítko. Okamžitě ucítil, jak se hmotnost jeho letounu snížila na třetinu původní váhy, když se osmiový ingot oddělil a letěl do singularity. Volz přitáhl knipl a na poslední chvíli singularitu obletěl.

Když se jeho letounu plně vrátily manévrovací schopnosti, zvýšil rychlost, a co nejrychleji se vzdaloval od singularity. Ta o pár sekund později vybuchla v jasně bílém záblesku. Rychlý pohled přes rameno Volzovi potvrdil, že je pryč.

„Co to sakra mělo znamenat, Ballsy? Byl jsi moc blízko!“ peskovala ho zjevně podrážděná Spacechamp.

„Minule jsem ingot vypustil moc brzo a Krysomrdi ho stihli rozstřílet. Jen jsem chtěl mít jistotu, že tentokrát do cíle dorazí.“

Spacechamp si odfrkla. „To jsi ho tam chtěl dostrkat čumákem? Vážně, Ballsy, vypadalo to, jako bys chtěl umřít.“

NICK WEBB

Nekončící bojová operace. Téměř každodenní střety s Rojem. Víc leteckých operací, než dokázal spočítat. Málo spánku. Snížené potravinové dávky.

Mrtví přátelé. Piloti, které znal jen pár dní, než je sestřelil Roj.

Smrt by v dnešní době byla úlevou.

„Umírání? Dneska ne, Spacechamp.“ Volz se podíval na senzory. Ze šesti singularit se podařilo zhroutit čtyři. Zbylé dva týmy však zastavily nepřátelské letouny. „Pořád tu ještě jsou dvě díry, co čekají na zátku. Vypadá to, že týmy Delta a Wolf potřebují píchnout. Držte se všichni za mnou. Dneska si ještě zastrlííme.“

8.

NOVÝ DUBLIN MŮSTEK, ISS WARRIOR

Zbytek obranné flotily Nového Dublinu sestoupil z vyšší orbity a zapojil se do boje. Granger uznale přikyvoval, když se lodě vrhly na Roj, a přestože se okamžitě staly terčem silné palby, nemilosrdně lasery a EM děly ostřelovaly antihmotové baterie na trupech mateřských lodí. Pole trosků bylo tak husté, že obvykle neviditelné lasery poblikávaly jasně modrým světlem.

„Taktický, soustřeďte se na ty tři lodě na dvacet osm čtyři. Stále můžou vygenerovat singularitu.“

Děla *Warriora* tisíci střelami zasypala trojici mateřských lodí, kterou už ostřelovaly IDF letouny, a brzy z jejich hořících trupů začaly do smrtící prázdnoty vesmíru odletovat trosky.

Šlo to dobře. Ve skutečnosti to šlo dokonce mnohem lépe, než Granger doufal, když se místo očekávaných deseti lodí objevilo nepřátelských plavidel třináct. *Warrior*, jeho stíhači a pár desítek těžkých a lehkých křižníků z Nového Dublinu se svými vlastními letkami dokázaly něco, co by ještě před pár měsíci všichni považovali za nemožné.

Téměř snadné vítězství.

Když upravená chytrá ocel dokázala odolat více jak

dvěma zásahům antihmotových zbraní Roje, v každé bitvě byly jejich šance na výhru mnohem vyšší než před dvěma měsíci u Země.

Ano, bylo to vítězství, ale Granger nesměl zapomínat na jeho cenu. Obětoval posádky šestnácti lodí. Vrhнул je proti Roji jako kameny. Už se k němu doneslo, že mu kvůli tomu poslední dobou začali přezdívat Katapult. Bral hrdinu. Snášel legendu. Ale řezník, který lhostejně zahazuje lidské životy, aby mohl pokračovat v boji? Ne, sakra, na to teď myslet nesměl. Nesměl váhat, musel se soustředit.

Navíc mezi sebou měli zrádce. Jak jinak vysvětlit, že stačila jediná aktualizace algoritmů chytré oceli, aby v boji s Rojem znovu fungovala? Někdo kolaboroval s nepřitelem. Někdo nahoře.

„Utíkají, pane,“ řekl s úsměvem poručík Diaz. „Zbývajících pět lodí se stahuje. Pohybují se pomalu, patrně mají poškozené motory.“

Granger přikývl. „Dobře. Naříd'te pronásledování. Těch pět se odsud nesmí dostat.“ Podíval se na data ze senzorů. „A mateřská loď, kterou jsme poškodili při prvním průletu?“

„Stále na vysoké orbitě, pane, ale vypadá to, že už opravili pohon a nastavují kurz ze systému.“

Granger znovu přikývl. „Přesně jak jsme předpokládali. Naříd'te flotile Nového Dublinu, ať ji ignorují. Proctorová se o to měla postarat, ale musíme si být jistí, že to admirál Azbill pochopil.“

„Pane!“ Podporučík Prucha na něj zamával rukou. „Volá vám admirál Azbill. Nezní moc šťastně.“

„My o vlku...“ povzdechl si Granger. „Přepojte ho.“

Z reproduktorů zaburácel vzteklý hlas. „Grangere, na co si tam sakra hrajete?“

Granger by komunikátor nejraději profackoval, ale dokázal udržet neutrální tón. „O co jde, admirále?“

VÁLEČNÍK

„Proč tu loď necháváte uniknout? Zbláznil jste se?“

„Jestli jsem se zbláznil?“ Granger se zasmál. „Vypadá to tak. Měl jsem v plánu jít do výslužby a usadit se na pláži na Floridě, ale admirál Zingano mě nějak přesvědčil, abych vyzrazil na další plavbu.“

„Pláže na Floridě už neexistují, Grangere. Celý spodek poloostrova je pryč. Je to jen neobyvatelná pustina. Kvůli těm parchantům z Roje zemřely desítky milionů lidí, naše zadky jsou teď na řadě a vy jejich loď *necháváte* utéct?“

„Nechávám a vy byste se měl zachovat stejně,“ odvětil Granger, který se snažil, aby do jeho hlasu nepronikl nebezpečný podtón.

„Co to mělo znamenat, *kapitáne*?“

Granger vstal. „Mám přímé rozkazy od flotilního admirála Zingana. Tu mateřskou loď máme ignorovat. Nepředstavuje pro nás hrozbu a bude jí umožněno uprchnout.“

Dlouhá pauza.

„Nevěřím vám. Azbill konec.“

Granger vyvalil oči a zaklel.

„Kapitáne, vlajková loď a několik křižníků z Nového Dublinu opouštějí bitvu a pronásledují mateřskou loď.“

Granger se otočil k navigaci. „Podporučíku, sledujte je. Maximální rychlost. Předleťte je.“

Mateřská loď byla pro operaci klíčová. Záchrana Nového Dublinu? Skvělá věc, protože tam dole žily miliony lidí. Ale záchrana lidstva? Ta byla mnohem důležitější. Dokud však nezjistí, kde je mateřská planeta Roje, nebo spíš kde je alespoň nějaká jejich planeta, budou se jen bránit. Budou se bránit a prohrají. Silná obrana sama o sobě žádnou válku nevyhrála. Bez skutečné ofenzivy byla válka prakticky prohraná.

Ta mateřská loď utéct musela. Granger se podíval na velitelskou konzoli a potvrdil si, že *Warrior* při prvním průletu vystřelil malé sledovací zařízení, které se úspěšně přichytilo

na trupu rojového plavidla. Přijímali z něj pravidelnou nízkoeenergetickou telemetrii.

Až mateřská loď skočí, Granger bude znát přesný směr i vzdálenost.

Azbillovi to však říct nemohl. Celý plán byl přísně tajný. O sledovacím zařízení na můstku věděla jen hrstka lidí a celý plán znala jen Proctorová. Sakra, ani on sám neznal *celý* plán. Admirál Zingano a prezidentka Averyová ke svým kartám nikoho nepouštěli.

Granger však věděl, že až konečně přejdou do ofenzivy, sehraje v něm svou roli. Ať se propadne, jestli dovolí nějakému upjatému sebestřednému admirálovi, aby ho připravil o potěšení napadnout Roj.

„Čas?“

Podporučík Prince se podíval na navigační stanici. „Dvě minuty.“

Nestihnou to včas. Na své vlastní stanici viděl, že loď z Nového Dublinu tam budou za méně než třicet sekund. Mateřská loď Roje nevydrží víc jak pár desítek zásahů petawattovými lasery.

Granger se otočil ke komunikačnímu důstojníkovi. „Spojte mě s vlajkovou lodí.“

Podporučík Pruchovi to zabralo jen pár sekund. „Můžete, pane.“

„*ISS Galway*, stáhněte se. Opakuji, *stáhněte se*. Nařizuji vám to jménem flotilního admirála Zingana. Na nízké orbitě stále máme pět mateřských lodí, to je dost cílů pro všechny. Opakuji, stáhněte se.“

Granger zabubnoval prsty na opěrku křesla. Žádná odpověď. Z přídí vlajkové loď Nového Dublinu vyletěla první střela z elektromagnetického děla.

Zatraceně! Granger se díval, jak jeho naděje taje s každou střelou, která narazila do trupu mateřské lodě. Všechny

VÁLEČNÍK

dnešní oběti budou nadarmo. Pokud mimozemská loď neuteče a *Warrior* ji nebude moct sledovat, vrátí se zpátky na start.

Během posledního měsíce nechali utéct půl tuctu rojových lodí a cílovou oblast se jim podařilo zúžit na pár kvadrantů směrem k Velké medvědici. Stále to však byl příliš velký prostor, aby ho mohli prověřovat planetu po planetě. Potřebovali lepší triangulaci, a proto jim muselo utéct ještě několik rojových lodí.

„V mateřské lodi zaznamenávám silné vnitřní exploze, pane.“

Granger zvažoval, že Azbillovi přes komunikátor vysvětlí, proč ji má nechat uniknout. Ne, bylo by to příliš riskantní. Pokud by Roj jejich komunikaci zachytil a přeposlal meta-prostrovým signálem na svůj domovský svět, znamenalo by to konec. IDF nikdy nezjistí, odkud Roj pochází, a lidstvo bude neustávajícími útoky umořeno k smrti a zapomenuto.

Musel jim zabránit ve střelbě.

„Podporučíku, přesuňte *Warriora* mezi křižníky a mateřskou loď.“

„Kapitáne!“

Granger se otočil k důstojníkovi u senzorové stanice, který na něj právě zakřičel. Ve tváři měl nevěřičný výraz.

„Co se děje?“ zeptal se Granger.

„Další loď, pane. Zaznamenávám deset... ne, patnáct nových signálů.“

Zatraceně.

„Roj?“

Důstojník se zamračil. „Nejsem si jistý.“

„Máme vizuální kontakt?“

Důstojník přikývl a přepnul záznam na hlavní obrazovku v přední části můstku. Obrazovka poblikávala a přepínala mezi dodělávající mateřskou loď a novými kontakty.

Nebyl to Roj, ale ani IDF.

Rusové? Čínská komunistická unie?

„Volají nás, pane,“ oznámil mu od komunikační stanice podporučík Prucha. „Videohovor.“

Granger kývl a Prucha hovor přepojil na hlavní obrazovku. Z ní se na Grangera podívalo něco, o čem si myslel, že nikdy neuvidí.

Mimozemšťan.

Tvor, nebo spíš jen jeho hlava na ještěřím trupu, si Grangera změřil pohledem. Otevřel ústa a řekl jediné slovo.

„Odejděte.“

Granger se ani nestačil podívat, že tvor mluví anglicky, jen se snažil zpracovat, co právě vidí a slyší.

Mimozemšťan se výhružně naklonil ke kameře a promluvil znovu. Slova byla zkreslená přízvukem prozrazujícím, že má s angličtinou potíže a že je mu naprosto cizí.

„Odejděte, nebo zemřete.“